

Minden a könyvekkel kezdődött

Nagyon korán, már ötesztendős koromban tudtam olvasni; az ebédlőasztal alatt rendeztem be a kuckót, ahová a mesekönyveket, később már a nagyobbaknak való regényeket vittem be, s olvastam őket naphosszat. Ma is nagyon hálás vagyok a szüleimnek, hogy nem ők adták a kezembe az olvasmányokat, hanem én vettem le a könyveket az óriási otthoni könyvtár polcairól. Így tanultam meg később válogatni a mindenféle művészeti ágak alkotásai között, s „mindent, mi nem ennivaló, megrágtam és kiköptem” (József Attila). Kiskamasz voltam, amikor először „komoly” színházba vittek el a szüleim; ma is fel tudom magamban idézni azt a feszült figyelmet és különös lelkiállapotot, amelyben *A néma levente* című Heltai-darabot néztem végig.

A gimnáziumi évek alatt heti egy napot a kerámiaműhelyben töltöttünk: boldog voltam, amikor egy marék nedves agyagból váza, tányér, vagy éppen egy ismerősöm kicsi portré-szobra formálódott ki. Négy esztendőn át éltem ebben a kedves világban, amelyben szeretett művésztanáraim igazgattak, s ismertették meg velem nem csupán a befogadás, de az alkotás örömét is. Mire egyetemista lettem, szinte észrevétlenül lett a művészet az életem része, és világossá vált az is, hogy ezt megosztani tanárként tudom majd.

Magyar-francia szakos tanárként végeztem az ELTE Bölcsészettudományi Karán, évekkel ezután drámatanári képesítést is szereztem. Huszonegy esztendeje tanítok egy budapesti gimnáziumban, tizenhét éve alakítottuk meg a diákokkal a színjátszókört, amelyből mára már hatan indultak el (és van, aki már meg is érkezett) valamilyen, színházzal kapcsolatos pályára. Igazán büszke vagyok rájuk, de a legkülönösebb, szívmengető érzés mégis az, amikor látom, hogy az egyébként dadogós gyerek a szerepében nem dadog, a siketnéma (!) kislány boldogan viszi át a színen (szöveg nélkül) pincérlányként a csésze kávé, és a nagyon tüskés, nehezen megközelíthető két diák színdarabot ír, amelyhez ők maguk készítenek gyönyörű óriásbábót. Sokszor érzem, hogy a színjátszás – a művészet – valóban gyógyít; kollégáim nem egyszer jegyzik meg, hogy X vagy Y milyen ügyesen játszik, s hogy már az ő óráikon is észrevehetően jobban teljesít.

Évente – két korcsoportban – öt-hat bemutatónk van, ezek közül egy mindig valamelyik iskolai ünnep, egy karácsonyi darab, kettő a tanév utolsó napját zárja le, egy pedig a búcsúzó tizenkettedikesek bemutatója, amelyre ők választanak darabot, ők osztják ki a szerepeket, és ők is rendezik az előadást. Ekkor semmibe nem szólok bele, csak elvégzem, amist kérnek tőlem. Nagy megtiszteltetés, hogy hat év óta vagyunk meghívott vendégei a Nemzeti Színház *Ádámok és Évák Ünnepe* rendezvényének, amelyen részt venni a diákok nagy élménye.

A darabválasztás olykor közös ötlet alapján történik, máskor – ahogy fentebb írtam is – a diákok írják, ennek mindig nagyon örülök. Van azonban egy fontos célom, amelyre nagyon figyelek: olyan műveket keresek, amelyek a diákság számára kevésbé ismertek, ám a magyar irodalom jelentős, esetleg nagyon érdekes-különös művei, vagy a tananyag részei. A *Liliomfi*, a *Nagymama*, a *Pázmán lovag*, *A képzelt beteg* mellett ezért mutattuk be az *Anyegint*, Gogol *Éjjeli menedékhelyét*, vagy Shaw *Pygmalionját*. Igen szép emlékem kedves tanárom, Kerényi Ferenc *Júlia* című monodrámája, amelyet (még Tanár Úr engedélyével) többszereplőssé alakítva adhattunk elő.

Ha csak néhány szóban kellene összefoglalnom mindazt, amit a művészetpedagógiában fontosnak gondolok, és ami szerint jó lelkiismerettel végzem a munkámat, a következő szavak

lennének ezek: nyugodt alkotó légkör; önállóság; az egyedi adottságokra figyelés; megismerés – válogatás – értékelismerés /-felismertetés; a befogadás és az alkotás örömének közös felfedezése.

Budapest, 2023. 06. 18.

K. Sebestyén Nóra